

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.socialministeriet.dk

Sagsnr.
2018-3568

Doknr.
586316

Dato
13-08-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 22. juni 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 521 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 521:

"Vil ministeren oplyse, om ministeren har forståelse for familiernes situation? Vil ministeren desuden oplyse, om - hvis f.eks. ministeren rent hypotetisk selv havde et voksent barn med en funktionsnedsættelse og/eller et handicap, som mentalt fungerede som et mindreårigt barn - da ville sende sit barn på institution?" Spørgsmålet stilles på baggrund af åbent samråd den 19. juni 2018 om, hvorvidt hjemmeboende borgere med funktionsnedsættelse, der har behov for overvågning, får den hjælp, de har behov for (besvarelse af samrådsspørgsmål R)

Svar:

Jeg kan sagtens sætte mig ind i, hvordan det må opleves ikke at kunne få den hjælp i det daglige, som man mener, er nødvendig for at dække det samlede behov som følge af en funktionsnedsættelse.

Jeg kan derfor også godt forstå, at det kan føles urimeligt, at der ikke kan ydes overvågning efter servicelovens § 95, stk. 3, men det vil medføre betydelige økonomiske konsekvenser.

Hvis der indføres en hjemmel til at yde overvågning til borgere, der får hjælp efter servicelovens § 95, stk. 3, vil det medføre varige merudgifter på minimum 80-90 mio. kr. årligt, hvis man vælger det billigste af de to scenarier, som ministeriet undersøgte i sommeren 2017, og varige merudgifter på 220-250 mio. kr. årligt, hvis man vælger det dyreste.

Da der i givet fald vil være tale om en ny opgave for kommunerne, vil kommunerne skulle kompenseres herfor i henhold til DUT-princippet. Jeg ser mig ikke i stand til at anvise midlerne til at dække så omfattende udgifter.

Derudover vil jeg gerne understrege, at hvad der er den rette løsning for den enkelte borger, vil bero på en konkret og individuel vurdering i hvert enkelt tilfælde. Der kan være tilfælde, hvor det vil være den fagligt mest hensigtsmæssige løsning med et botilbud for den unge med omfattende funktionsnedsættelse og deraf følgende massive hjælpebehov.

Det afhænger af den helt konkrete situation.

Med venlig hilsen
Mai Mercado